

ÖRÖMHÍR

IX. évfolyam 1. szám

2022. január-február

A zalaegerszegi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébánia magazinja

Látásmód

*„s nem tudja, hol lakott itt Vörösmarty Mihály,
annak mit rejt e térkép? gyárat s vad laktanyát,
de nékem szöcskét, ökröt, tornyot, szelíd tanyát,
az gyárat lát a látcsón és szántóföldeket,
míg én a dolgozót is, ki dolgáért remeg,
erdőt, füttyös gyümölcsöst, szöllőt és sírokat,
a sírok közt anyókát, ki halkán sírogat,
s mi főnről pusztítandó vasút, vagy gyárüzem,
az bakterház s a bakter előtte áll s üzen”*

Bízom benne, hogy sokaknak ismerősek Radnóti Miklós sorai. Amikor általánosban, s aztán gimiben is tanultunk róla, nagyon tetszett. És most, amikor látásmódról gondolkodom, bevillant ez a vers, s annak ezen pár sora. Mert mást látni felülről, mást, ha bent van az ember a dolgok sűrűjében, másként látni távolról és másként közelről. Mást lát meg a fiatal és másként szemléli az idős ugyanazt a dolgot, történést. Másként látszik egy tárgy, ha egy béka szemszögéből látjuk és másként, ha madártávlatból nézzük. De mást jelent az is, amikor csak számokat látunk és mást jelent, amikor a számok mögött személyek, események, helyzetek, történetek vannak. Így amikor év elején a statisztikával bíbelődünk, vagy mérleget kell vonni, megeshet, hogy más-más következtetéseket vonunk le.

De a látásmódhoz hozzátartozik az is, hogy ki milyen szívvel néz, lát.

Mert a fatimai látnokok előbb láttak a hit szemével, s csak azután a saját szemükkel. A hirtelen, semmiből előttük álló „Úrnőt” meg sem ismerték, fel sem fogták, ki ő, de látták, mert a szívükkel tudták látni. Miként a nagy, francia író is megtanította a Kis Hercegen: „Jól csak a szívével lát az ember, ami igazán fontos, az a szemnek láthatatlan.”

Ebbe a különleges látásmódba helyezkedünk bele a mostani lapszámmal. Megpróbáljuk az elmúlt esztendő úgy szemlélni, hogy abból ne csak számokat lássunk, hanem lássunk benne kegyelmet, kihívást, feladatot, amely az Isten országának építésére tanítgat bennünket!

Így készült egy interjú egy szemész orvossal is, aki szakmájából kifolyólag próbálja javítani az emberek látásmódját, de élete arról is szól, hogy belső látásmódot is javítson.

Hogyan látták gyerekek és felnőttek a betlehemet, a karácsonyt? Erről is vallanak azok, akik mertek papírt, ceruzát ragadni, hogy megfogalmazzák gondolataikat, meglátásaikat.

Karácsony másnapján, Szent István diakónus ünnepéhez kapcsolódóan Marx Gyula ki kellett, hogy álljon a hívek elé, hiszen a nyilvánosság előtt, mindenki szeme láttára kell, hogy készüljön az állandódiakónusi szolgálatra. Ezen alkalomból olvashatjuk írását.

Püspök atya látogatóba érkezett hozzánk. Azért, hogy láthassa plébániánk életét. De láttatni is jött, azért, hogy mi is lássuk egymást és meglássuk Istent. A vizitációval kapcsolatban olvashatunk gondolatokat Henczi Tibornétól.

Ismét gazdag és tartalmas írások születtek, hogy mindnyájan lássuk meg Istent és láthassuk Plébániánk életét.

PLÉBÁNIA ENIGMA

Gyerekkoromban a szüleim soha nem szerették, ha lövöldözős filmet néztünk. De azt nem ellenezték, ha pl. háborúról dokumentumfilmet néztünk. Történelmi tudásunk ezzel is csiszolódott. Aztán felnőve már mi magunk döntöttük el, hogy mit nézünk, mit nem.

Nemrégén készült egy film, amely a II. világháború egyik nagyon érdekes szegmenséről szól. A németek szemben az angolokkal. Óriási német légielő készül, hogy megsemmisítő csapást mérjen az angolokra. És minden úgy nézett ki, hogy azon múlik a csata, hogy kinek van gyorsabb repülője, jobban felszerelt hadserege, vastagabb páncélja, erősebb lövege. De aztán kiderült, hogy a csata azon múlt, hogy kinek vannak jobb szakemberei, tudósok, matematikusok, akik meg tudják fejteni a másikat kódolt üzeneteit. Alan Mathison Turing volt az, aki fel tudta törni a németek kódolt írását, feltörte az Enigmát. A számok betűket kódolnak, amelyekből összeáll az üzenet. Minden azon múlik, hogy megértjük-e, hogy a számokban milyen üzenetek vannak kódolva. Az Enigma a németek kódoló gépe volt, aminek naponta változott a beállítási rendszere. Kellott a találgató elme, amely igyekezett megfejteni azt, ami lehetetlennek látszott.

Így nézzük most az idei évünk statisztika számait. Önmagukban csak számok. Isten kegyelmét kell kies-

denünk, hogy a számok mögé lássunk, és értelmezni tudjuk, hogy Isten ezekben mit szeretne üzeni nekünk.

KERESZTELTEK

A tavalyi mélyrepülés (48 fő) után, azt lehetett gondolni, idén minden rekord megdőlt. Akik tavaly a vírus miatt nem hozták, na ők majd idén – gondoltam én is. Vagy éppen a gyermekvállalást ösztönző támogatások miatt talán több gyermeket hoznak keresztelni is. De aztán nem! Éppen hogy meghaladtuk a két évvel ezelőtti számot: 70 helyett 78 lett. Augusztusig még tényleg voltak szépen, vasárnaponta nem volt ritka a 3-4 fő keresztelése. Akár olyan áron is, ha kérték a szülők, hogy a vírus miatt mindenkit külön kereszteljek. Vállaltam, nehogy ez legyen az akadály. De aztán elfogytak. Olyannyira, hogy egész novemberben már csak 3 főt, decemberben pedig már egyet sem keresztelhettem.

Akiket pedig megkereszteltünk, náluk a következőket tapasztaltuk: Hála Istennek, sokakat hoznak egészen kicsi babaként, de vannak, akik talán túlzottan is kívánnak ezzel...

A keresztnevek tekintetében teljesen átalakuló gyakorlat figyelhető meg: a hagyományos keresztnevek

szinte teljesen kikopnak. Mire ez a mostani kisbaba nemzedék felnőtt, József, János, Erzsébet és Mária szinte nem is lesz, hiszen az elmúlt években ilyen nevű gyermeket csak 1-2-t kereszteltem. A védőszent személye ma már sokkal kevésbé meghatározó, mintsem a divatos nevek választása.

Keresztszülők tekintetében is érdekesen alakul a helyzet: 43 fiú, 35 lány keresztelése után. 29 gyermek esetében legalább az egyik felnőtt csak tanúként lett anyakönyvezve. Vagyis egyre kevésbé van a családok körében olyan, aki minden tekintetben alkalmas lenne arra, hogy keresztszülői tisztséget vállalhasson. Ezért bátorítjuk a felnőtt korúakat, hogy jelentkezzen szentségek felvételére a Katekumenátusra, ahol idén 8 fő készül bérálásra és az Eucharisztia vételére.

A kisgyermekéért imádkozva indítottuk útjára Szent József évében a vándorbölcst. Azért, hogy templomi közösségünk érezze közös felelősségét azért, hogy minél több gyermek születhesse meg, és imádkozó közösség segítse azt a családot, ahol a vándorbölcst éppen egy kisbabát ringat. Bátorítsuk a családokat, hogy ha születik náluk kisbaba, kérjék a bölcst, mi pedig imádkozunk a kisbabáért!

HITOKTATÁS

A gyermekek hitoktatásban 402 –en részesülhetnek óvodás és általános iskolásként az intézményekben, középiskolásként pedig a plébánián, valamint a Mindszenty iskolában órarendi keretben. Nagy öröm, hogy idén a Deák Ferenc szakiskolában is lett egy pár főből álló középiskolás csoport. Azonban a hittanra járók száma továbbra is csökken, hiszen 5 évvel ezelőtt voltak 500 felett is. Pedig mindenféle fiataloknak szóló programot igyekszünk szervezni (táborok, havonta közös játék és beszélgetés, nyárbúcsúztató játékok, fiúknak minisztráns vagy lányoknak énekes foglalkozások, kirándulás, találkozók), amelyre van érdeklődés is, de a többség szívéhez nem érünk el.

Ezért kérjük a szülőket, bátorítjuk a családokat, hogy gyermekeiket ösztönözzék, hogy a hitükkel is törődjenek!

(ELSŐ)ÁLDOZÁS, BÉRMÁLÁS, GYÓNÁS

Nagy örömként éltem meg a kervárosi és a bazitai elsőáldozást, amely remélem a kisgyermekeknek is felejthetetlen élmény volt! De látnunk kell, hogy soha ilyen kevés elsőáldozónk nem volt (27 fő)! Okát elsősorban abban látom, hogy tényleg nem kapcsolódik össze a gyermekek életében a szentmisére járás és a vallásunkkal való ismerkedés. Nem is tudja, miből marad ki! Van hittanosom, aki kerek-perec megmondta,

hogy nem akar elsőáldozó lenni! Hogy miért? CSAK!...

Bérmálkozóink is kevesen voltak. Ennek oka sokak szerint az, hogy középiskolásként bérmáljuk őket. Ha hamarabb megbérmálkozhatnának, talán többen lennének - mondják. És biztosan igazuk van. De továbbra is megpróbálnám, hogy aki komolyan gondolja a vallásos életét, ő legyen bérmálkozó. Tudom, nem tökéletesek ezek a fiatalok sem, de legalább mutatnak hajlandóságot arra, hogy plusz áldozatot is készek hozni Egyházunkért.

Míg a korábbi statisztikai adatok azt mutatják, hogy évente növekedett az áldozások száma, ittlétem óta ez nem változott. Hacsak nem a tavalyi karantén időszak miatti (húsvéti időszakot is érintő) szünetet, amikor némileg nehézkessé vált, hogy a hívek rendszeresen áldozzanak (Bár akkor sem volt lehetetlen...).

Az áldozásnak egyik nagyon fontos velejárója a szentgyónás elvégzése is. Egyre kevesebb gyónó érkezik. Persze ennek lehet oka az is, hogy az elmúlt időszakban olyan hektikussá vált, hogy van-e szentmisék alatt gyónatás. De, ha volt is pap, aki segítene gyónatni, akkor sem mentek hozzá. Nagy öröm, hogy a fatimai alkalmakat felhasználják arra, hogy elvégezzék a szentgyónásukat. Bátorítok mindenkit, hogy éljen így havonta ezzel a lehetőséggel, mert szentségi életünknek ez is része!

HÁZASSÁGKÖTÉSEK

Idén templomunkban 20 házasságkötés volt. Ebben Istennek hála, növekedés tapasztalható az előző évekhez képest! Szinte mindegyik pár kötődik plébániánkhöz, ha másként nem hát annyival, hogy ezen a területen lakik. Csupán 1-2 házaspár volt, akik máshol élnek, de itt szerettek volna házasságot kötni.

A jegyesfelkészítéseket személyes találkozásokon, valamint a csoportos alkalmakat ismét csak on-line tartottuk, de így is nagyon hasznosnak mutatkozott. Érdekesség, hogy mivel személyesen is találkoztunk, többségük a facebook-on is engedett életéből láttatni dolgokat. Nagyon fájó, hogy tényleg csak néhányuk közölte a nagyvilággal, hogy egyházi szertartás keretében kötötte össze életét. Van kép polgári ceremóniáról, lakodalomról, kiskutyával és mindennel, de hogy az Isten házában jártak, az valahogy nincsen közölve. Tudom, hogy ettől még érvényes az esküvő, meg van, aki annyira bensőségesnek éli meg, hogy ezt nem teszi fel a netre; az esküvők alkalmával én külön kérem a násznépet, hogy ők meg aztán tényleg ne tegyenek fel semmi, ezt bízzák az ifjú párra. De kétlem, hogy hirtelen ebben lennének tudatosak a mai fiatalok... Inkább csak valahogy nem tudnak büszkék lenni arra, hogy Istennel is van kapcsolatuk.

Bátorítsuk őket, hogy merjenek a mai fiatalok is bátran tanúságot tenni a hitükről. A házasság nem magánügy! A házasság közügy, mert bennük látjuk, hogy miként a vőlegény szereti a menyasszonyt, Krisztus is így szereti az Egyházat.

TEMETÉS

Szinte az egyetlen olyan szegmense a plébániai életnek, ahol a számok növekszenek, vagy legalábbis nem csökkennek. Erre nemhogy nem tudunk büszkék lenni, de ez a szám inkább fájó. Nagyon sok, már-már drámaian sok halottunk volt. idén is, miként az elmúlt évben: 89 fő. És közülük 17-nél tüntették fel az orvosok, hogy halál oka végül is a COVID betegség valamilyen szövődménye lett.

De szeretném úgy is olvasni ezt a számot, hogy benne hálát adok, hogy legalább kértek egyházi szertartást, imádkoztak halottjukért. Nagyon sokat temettek idén olyant is, akinél csak polgári búcsúztatás volt. Pedig ahogyan csak tudunk, igyekszünk a gyászolók fájdalmát enyhíteni, örök életbe vetett hitüket erősíteni. Nagyon sokaknak ez nem kell, csak, hogy milyen csülkös babot készített, rétest sütött, mennyi bora volt, és ha a családját nem is, de a kiskutyáját nagyon szerette... Valami nagyon megorult!

Mindezt jól tükrözi, hogy noha a paphiány ellenére mindenhogyan próbálja püspök atya segíteni a betegeket

ellátását, lelki támogatását, még mindig nem tudunk sokakhoz eljutni a betegek szentségével. Nem azért, mert mi, papok nem megyünk, hanem, mert nem kérik. Csupán az elhunytak 30%-a részesült betegek szentségében.

ANYAGI HELYZET

Plébániánk anyagi helyzete rendezett. Hálásan köszönjük mindazoknak, akik egyházközségi hozzájárulással, perselyadománnyal, SZJA felajánlással, támogatták közösségünket!

Nagy lehetőség, hogy pályázat útján, kormányzati támogatással, városi hozzájárulással, egyházmegyei forrásokkal és plébániai önerőből, valamint a célgyűjtések révén a hívek adományából sok dolog valósulhatott meg, amelyek bizony nem kis anyagi ráfordítást jelentettek. A pénzügyi beszámolót a püspökség könyvelője végzi, amely az év első hónapjaiban megtekinthető a Plébánia Hivatalban.

Nagyobb volumenű beruházások: folyamatosan zajlik az altemplom bővítés, közösségi ház építés, bazilai templom rekonstrukciója, lelkész lakás kifestése, szabadtéri betlehem kiegészítő kellékei, új nyomtató lett az irodába a régebbi meghibásodása miatt. Mindezek mellett állandó kiadást jelentenek a programok költségei, fizetések kigazdálkodása, és a kisebb-nagyobb karbantartási munkálatok elvégzése.

	2021	2020	2019	2018	2017	2016	2015	2014	2013 augusztustól decemberig
Keresztelés	78	48	70	65	36	64	74	48	19
1 év alatti	60	33	51	47	22	43	47	36	14
1 év feletti	18	15	19	18	14	21	27	12	5
Házasságkötés	20	11	10	5	10	17	12	16	5
Temetés	89	89	68	51	57	73	63	62	13
Szentségekkel ellátva	27	34	20	17	21	27	15	20	4
Szentségekkel el nem látva	62	55	48	34	36	46	48	42	9
Szentségekkel ellátottak aránya	30%	38%	29%	33%	37%	37%	24%	32%	31%
Elsőáldozó	27	38	34	46	47	51	39	53	19
Bérmálkozó	17	10	17	16	19	17	24	5	0
Szentáldozások száma	30000	21000	30000	30 000	31 500	29 500	29 300	25 000	12 000
Hitoktatásra járók száma	402	389	400	509	558	506	443	461	348
Katekumenek száma	8	3	2	4	4	2	1	9	5

KÖZÖSSÉGI ÉLET

Amikor püspök atyának a vizitációhoz a kötelező beszámoló készült, ismét átnéztem a közösségeket. Sajnos az elmúlt két évben eléggé megroggyant a kisközösségek összejövetele. Ezekre nagyon kellene figyelni, hogy mindenkinek legyen olyan kis összetartó köre, akikkel hitével kapcsolatos dolgait megélheti, átbeszélheti. Bátorítok mindenkit, hogy merje megszólítani hívó társait, időnként jöjjenek össze, imádkozzanak, beszélgessenek. A vasárnapi szentmisékre akár együtt is jöhetnének, vagy alkalmanként egy-egy hétköznapi szentmisén közösen imádkozhatnának, valamint pl. a nyár folyamán közös kikapcsolódást szervezhetnének!

Visszatérve a már említett filmhez, a kódfejtéssel kapcsolatban azonban volt valami furcsa csavar a történetben: nem volt elég feltalálni a dekódoló gépet, okosan kellett tudni használni. Ha a németek rájönnek, hogy feltörték a titkos kódjukat, akkor nekiállnak más-ként rejtjelezni.

Ezért a mi számainkat sem elég megfejteni, hanem okosan kell használni. Támaszkodhatunk az így nyert információkra, de továbbra is Isten gondviselésében bízunk, nem a statisztikai számokban és nem csupán az emberi megoldási javaslatokban.

INTERJÚ Interjú Dr. Szalczer Lajossal

„Uram, hogy lássak”

Gyerekkorom óta szemüveges vagyok. Kisgyerekként mindig gyomorgörcsrel ültem a váróban, folyosón, hogy sorra kerüljünk az ellenőrző vizsgálatokon. De a rendelőben az orvos hozzáállása sokat tudott változtatni a szorongó érzésen. A szemészorvos

nemcsak a szemhez kell, hogy értsen, hanem a szívhez is, hogy megnyugtassa, a gyermekhez is, hogy vigasztalja és bátorítsa, a lélekhez, hogy a beteg hitét és reményét újra élessze. Batthyány-Strattman László napjához közeledve, a híres szemész

hercegorvos ünnepének apropóján beszélgetek Dr. Szalczer Lajos főorvossal hitéről, hivatásáról.

– **Boldog Batthyány-Strattman László, a híres körmendi herceg-**

orvos a szemészettel kapcsolatos dolgokat és egyáltalán az orvoslást olyan lehetőségnek látta, amely nem csak egy adott betegség gyógyítására irányult, hanem látásmódot próbált adni az embereknek. A hitüket is erősítette. Mennyire képzelhető el mindez 21. századi körülmények között? Mit jelent Önnek a hite, Istennel való kapcsolata a mindennapjaiban és a szakmáját tekintve?

–Római katolikus családból származom. Öten vagyunk testvérek. A hitet és Istennel való kapcsolatot már gyerekkorunkban magunkba szívtuk. Édesanyám és Édesapám templomba járó emberek voltak. Édesanyám amikor tehette hétköznapi is járt szentmisére. Nálunk a mindennapi köszöntés is a „Dicsértessék a Jézus Krisztus volt. A közös reggeli és esti imákra a mai napig szívesen emlékszem vissza. Gyerekkori nyaralásaimat anyai nagyszüleimnél Pápateszéren töltöttem. Nagypapám Kurics Tamás vízimolnár volt, az ő testvére Kurics Anna Adalberta szerzetesnő, aki tanító apácarendet alapított. Mai napig sokszor eszembe jut nagypapám, aki a déli harangszó hallatára leveszi a kalapját, és imádkozza az „Úrangyalát”.

Zirci születésű vagyok. A ciszterci rend központjában, Zircen születtem. Már alsós iskolás koromtól jártam ministrálni egészen a gimnáziumi évek befejezéséig. Ezek a fiatalkori élmények átítatták hittel az életemet. A szemész pályára is a Jóisten vezetett. Egyetemi éveim alatt az Intenzív osztályon végeztem tudományos diákköri munkát. Nagyon jó közösség volt! Pályamunkát is írtam, mellyel a diákköri Konferencián első díjat nyertem. Hatod év végén állást is hirdettek, amit megpályáztam, de nem én kaptam meg az állást, hanem az évfolyamvezető KISZ-titkár.

Szerencsére a Jóisten fogta a kezem. Szemészeti állást kettőt is hirdettek a Klinikán. Megpályáztam, és sikerült bekerülnöm. Utólag nagyon örülök, mert az Intenzív osztályos munka nagyon megviselte volna a lelkemet. Megszerettem a szemészeti

munkát. Igazából ez való nekem. Erre mondják azt, hogy engem a Jóisten szemésznek teremtett.

A leggyakoribb szembetegség a szürke hályog csak műtéttel gyógyítható. Nagy öröm számomra, hogy ezzel a beavatkozással visszaadhatom a betegek látását. Jelenleg a Zala Megyei Szent Rafael kórház Szemészeti Osztályát vezetem. A munkahegyemen is a hit és a szeretet vezényli a mindennapjaimat. Műtéteim előtt mindig elmondok egy fohászt a Jóisten segítségét kérve munkámra. Szemészeti Osztályunkat és műtőnket volt bencés diáktársunk szentelte fel. A feszület minden kórtermünkben jelzi Isten jelenlétét.

–Középiskolai tanulmányait Pannonhalmán végezte. Mint egykori bencés diák, miben segíti Önt Szent Benedek közösségének lelkesége?

–Volt Pannonhalmi Bencés diákként a mai napig megélem a diáktársaim lelki közösségét. Mély barátságok kötődtek ott, melyek a mai napig aktívak. Rendszeresen találkozom volt diáktársaimmal. Tartom a kapcsolatot a még élő bencés tanárommal Pintér Ambrus atyával is. „Imádkozzál és dolgozzál!” - így szól a bencés regula, és én ezt megpróbálom a mindennapokban alkalmazni.

– A családi élet az orvosi hivatás mellett sem egyszerű. Hogyan tudja megoldani, hogy minél több időt tölthessenek együtt? Úgy is kérdezhethetném, milyen gyakran látják egymást?

–Négy gyermekem már kiröpült otthonról, de szerencsére szeretnek hazajárni. Lilla lányoméék Berlinben élnek. Sajnos most a covid pandémia miatt kevesebbet jöhetnek Magyarországra. A járvány előtt szinte minden hónapban hazajöttek. Náluk van két unokám Vilmos és Gellért. Megpróbálok három havonta kiutazni hozzájuk. Szilvia lányoméék Budapesten élnek. Náluk is van két unokám Viola és Abigél. Velük gyakrab-

ban tudok találkozni. Zita lányom is Budapesten él. Amikor Budapestre megyek Szilviéknél mindig összejövünk. Szilárd fiam még egyetemista a Pécsi Orvostudományi Egyetemen ötöd éves hallgatója. Ő gyakrabban jár Zalaegerszegre.

– Gyermekei is már felnőttek. Milyen látásmódot tartott fontosnak, hogy átadja nekik?

–A legfontosabb, amit számukra átadtam az a hit, a szorgalmas és alázattal végzett munka, a testvéri szeretet és összetartás.

– Ferenc pápa a színódust most úgy képzei el, hogy a híveket is szondáztatja. Miben látja Ön az Egyház jövőjét? Milyen kihívásokkal kell szembe nézni és mit javasol, mire figyeljünk oda még jobban?

– Az Egyháznak nyitottnak, megbocsájtónak és befogadónak kell lennie. A hívek megtartására kell törekedni. Programokat kell szervezni a fiataloknak, hogy iskolai végzésük után ne kerüljenek légüres térbe, maradjanak a templom védernyője alatt. Tanuljunk a másik felekezetektől, amit jól csinálnak, azt lessük el, és alkalmazzuk mi is. Jelenjünk meg a közösségi oldalakon, és adjunk mintát az embereknek. Mutassuk be, hogy hittel, imával, szeretettel, közösségi étellel szebb, tartalmasabb az életünk.

– Köszönjük, hogy számtalan elfoglaltsága mellett szakított időt az interjúra és őszinte gondolataival megajándékozott bennünket! Isten áldása kísérje életét és gyógyító munkáját!

Karácsony 2021

Már második éve, hogy kicsit másképp készülünk karácsonyra, bizonytalanabban állunk neki ünnepi műsorok szervezésének. Sok karácsonyi műsor, program elmaradt a járvány miatt.

Mi úgy döntöttünk, hogy neki állunk a pásztorjáték szervezésének, a szereplők lelkesen igent mondtak, vagy maguktól jelentkeztek, a szülők pedig elengedték őket. Végig ott volt az aggodás bennem, hogy mi lesz, ha karantén vagy betegség miatt hiányozni fognak szereplők az előadásról. Ezt a részét a kis Jézusra bízom! Szépen haladtunk a próbákkal, és végül a Jézuska várás sokaknak tette széppé a Szentestét.

Külön élmény volt a templom előtti téren felállított élő Betlehem ember nagyságú figurákkal, melyet hívők és nem hívők szívesen látogattak. Meglepetés élő állat is került az istállóba, aminek köszönhetően új sorral bővült a karácsonyi énekünk: „Rá meleget a láma lehel...”

Endrédi Fekete Ágnes

Öröm volt számunkra azt látni, hogy a gyerekek saját önszántukból elvállalták a szerepeket, készültek rá. Láthattuk, mennyi fiatal van, akik szívesen voltak részesei a pásztorjátéknak. Izgultak nagyon, hogy a "szerepüket" a lehető legjobban el tudják játszani, hogy át tudják adni a mondanivalóját a történetnek, ami igazán jól sikerült, még a lámpalázás pillanatok vagy a tömegetől való megilletődöttség ellenére is.

Jó kis csapat gyűlt össze, jól érezték magukat a próbák és a pásztorjáték bemutatása alatt is. Sok, szép csillogó szemet láthattunk

Kele Loretta, Kele Milán és szülei

Számomra a pásztorjátékban való szereplés nagyon-nagy élmény volt, mert nekem és a családomnak egyaránt fontos időszak az advent és a karácsony. Lelkiekben is felkészülünk a Megváltó születésére. Nagy örömmel töltött el a konferáló szerepre való felkészés, a felkészülés időszaka és a próbák megszépítették a karácsonyi várakozást. A próbák jó hangulatban teltek, számomra kedves emberekkel találkozhattam és velük együtt értük el, hogy a Jézuska várás sok kisgyerek és szülő számára örömet okozhatott.

Szüleimmel és testvéremmel együtt mentünk el a templomba, így mindannyian részesei lehettünk az élménynek.

Rakos Rebeka

Nagyon örültem és nagy izgalommal vártam, hogy szerepelhesek a Pásztorjátékban. Gabriel angyal szerepét kaptam meg és hegedülhettem is. A próbák jó hangulatban teltek, több osztálytársammal és sok ismerős diákkal játszottunk együtt Ági néni segítségével és irányításával. Tetszett, hogy a megtanult szövegünk mellett sok ének és hangszeres előadás is szerepet kapott. Ez volt életem első igazi fellépése, amikor a szerepemen kívül a hegedűmön is játszhattam. Nagyon izgultam, de a sok próba, Ági néni és a szüleim biztatása bátorságot adott, hogy a „Pásztorok, pásztorok” című dalt magabiztosan hegedülhessem.

Amikor végére értünk a Pásztorjátéknak nagyon jól esett a taps és Jani atya dicsérete. Karácsony már elmúlt, de erre a szép Szentestére nagyon szívesen gondolok vissza és mindig emlékezni fogok rá!

Kutasi Ajsa Katalin

ÉLMÉNY

Henczi Tiborné

„A piros kalap” – egy püspöki vizitáció margójára

Templomunk felszentelésének évfordulóján ismét templomunkba látogatott Dr. Székely János püspök atya. Ennek apropóján került elő egy visszaemlékezés még arra, amikor két évvel ezelőtt járt nálunk szintén egy vizitáció alkalmával. A püspök látogatása és az ő látása érdekes gondolatokat tudott előhozni egy-egy hívőből.

Életemben először vettem részt püspöki vizitáción, pedig már 58. évemben járok. Nagyon örültem, hogy részem lesz abban, hogy közelebbről megismerhetem János Püspök atyát, ugyanis 2018-ig másik egyházmegyéhez tartozó településen éltem.

Már a mise kezdetén közvetlen, kedves egyénisége ragadott meg. A kíváncsiságomnál a döbbenetem lett csak nagyobb, amikor prédikációját hallgatva ráismertem a múlt évem eseményeire, és felidézte érzéseimet.

Gyorsan körbe néztem, hogy látja-e valaki az arkifejezésemet, de természetesen senki sem figyelt rám, mivel mindenki figyelmesen hallgatta az

érdekes prédikációt. Püspök atya éppen mosolyt csalt mindenki arcára, amikor elmesélte, hogy egy ember már egy éve járt egy számára új templomba és nem vette észre senki, és akkor egy misére feltett egy piros kalapot. A plébános kérdőre vonta tettért, de ő azt válaszolta, hogy azért cselekedte ezt, mivel őt eddig itt nem vette észre senki.

Valóban, tavaly tavasszal én is idegenként léptem át a kertvárosi Szűz Mária Szeplőtelen Szívének szentelt templom ajtaját, és minden és mindenki új volt számomra. Gondoltam, te jó ég, hogyan fogom én itt feltalálni magam, mikor eddigi életemben mindenki ismert, mindenkit ismertem. Akkor még nem sejtettem, hogy egy igazán jó helyre hozott a sorsom, sőt ma már biztosan tudom, hogy Istenem óvó keze vezetett ide.

A történetben szereplő embernek nem volt olyan szerencséje, mint nekem. Nem volt szükségem piros kalapra, elég volt pár mosoly és visszamosolyogtak rám. Aztán egyre több lett az ismerős, barátom.

Igazán „piros kalapom” Klári néni volt, akivel együtt járok szentmisére, és segítette, hogy a Rózsafüzér Társulat tagja lehessék. Püspök atya kérte, hogy arra figyeljünk, hogy az „újak” se érezzék magukat idegennek templomunkban. Szívem szerint odakiállítottam volna, hogy itt igenis segítik az érkezőt, hogy otthonosan érezze magát. Természetesen ebben oroszlánrész jut János atyának, aki olyan távlatokat nyitott meg nekem egyéniségével, prédikációival, hogy hitemben megújulva, és jelentős mértékben növekedve térek haza, minden alkalommal.

A plébánia minden tagjának hála és köszönet, hogy megteremtették a lehetőséget hitem mélyebb, tartalmasabb megéléséhez, köszönöm az isteni gondviselésnek, hogy ide vezérelt, és kegyelmét árasztja a közösség minden tagjára!

Bízd az Úrra, ami tennivalód akad, akkor a terveid valósággá válnak. (Péld 16,3)

Az elmúlt karácsonyi ünnepekben egybeesett Szent Család vásárnapja és Szent István diakónus, vértanú ünnepe. Ez a nap számomra emlékezetessé vált, mert az esti misén történt az a befogadási szertartás, mely által a közösségünk hivatalosan a civil diakónus képzésre küldött. Mint minden ünnep, ez is alkalmat adott arra, hogy hátra és előre is vessek egy pillantást.

Mélységesen hiszem, hogy ez a hivatás Isten terve szerint talált rám, de nehezen tudnám megmondani, hogyan, és mikor kezdődött. Akkor, amikor akolitus jelöltként felvételiztem, és a vizsgáztató atyával erről beszélgettünk? Vagy néhány évvel azelőtt, amikor, mintlelkipásztori munkatárs, a teológiai főiskola padjait koptattam? Esetleg már akkor, amikor családapaként bekapcsolódtam különböző család- és ifjúsági programok szervezésébe? Vagy ennél is korábban, kis- majd nagybacska ministránsként, amikor gyakorolni kezdtem, és megszerettem az oltár körüli szolgálatot? Talán ezek stációk voltak egy úton, amely Isten tervében kezdettől fogva létezett, s én csak lépésről lépésre ismertem fel a meghívást.

Hálával és nagy szeretettel gondolok azokra, akik társként kísérték ezen az úton, mint Isten küldöttjei. Kivételes szerencsének tartom, hogy mindig voltak és vannak körülöttem olyan papok, akiktől tanításuk, vagy életük jó példája által nagyon sokat kaptam. Lehet, hogy nem is tudják, de előfordul, hogy egy-egy mondat, ötlettel hosszú időszakon, néha éveken át adnak muníciót a lelki fejlődéshez.

Másoknak a hittani ismereteim gyarapításában volt nagyobb szerepük. Maga a diakónus képzés a váci egyházmegye szervezésében egy kétéves kurzus, immár kevesebb elméleti, több gyakorlati ismeret elsajátítására alkalmas. Nagy élmény számomra a zsolozsma közös éneklése, a ránk váró liturgikus, vagy szeretet-szolgálatokkal kapcsolatos feladatok gyakorlása, ebben gyakran váltakozik az egyéni és a csoportmunka. Van persze elméleti képzés is, az első pár alkalommal pl. a diakonátus története szerepelt a kezdetektől napjainkig, vagy az a számomra nem mindig sikerrel kecsegtető tanóra, melyen prédikálni tanulunk. Arra is minden képzési hétvégén van lehetőség, hogy egymás közötti beszélgetéseken bepillantassunk a többiek szolgálatába, ez is gyakran nyújt

példát, ötletet.

Sokszor kapunk figyelmeztetést, hogy életünk e fontos területéből ne rekesszük ki családtagjainkat. Nekem e téren is különleges kegyelmek adódtak. Feleségem nemcsak a mindennapi életben, hanem az egyház szolgálatában is évtizedek óta társam, talán nem túlzás azt állítani, hogy az alázatos, „láthatatlan” szolgálat terén példaképe. Nagy öröm számomra, hogy a diakónusi tanulmányok során is számíthatok a támogatására, segítségére. A gyerekek és unokák pedig, bár távol élnek, imádságban kísérik a kétéves tanulmányi időt.

Nagyon hálás vagyok a kertvárosi egyházi közösségnek is, amelyből vétettem, amely e szolgálatra most kijelölt. Ezzel mindannyian részesévé válunk egy folyamatnak, melynek során kialakul valami újdonság, amely a további fejlődés lehetőségét rejti magában. Lelkes örömmel készülök arra, hogy ezt a közösséget formában is szolgálhassam. Kérem, hogy imádkozzunk együtt a közösségünkért, a lassan kibontakozó diakónusi szolgálatért, további papi és diakónusi hivatásokért és azért, hogy ez a szolgálat az egész közösség javát szolgálja.

Szent Ferenc és Jácinta, a fatimai látnok gyermekek ereklyéi

Gyermekeket oktatni, tanítani rendkívül nagy kihívásnak tűnik számomra. Nemcsak a hittanórákra gondolkodom, hanem azokra az alkalmakra is, amikor valamilyen programot szervezünk gyerekek számára. Mert egy-egy kirándulás, játékos vetélkedő, közösségi összejövetel, egy közös filmnézés, egy beszélgetős alkalom, vagy éppen egy jó kis pizzázás túl kell, hogy mutasson azon, ami a gyakorlatban történik. Mindenben benne kell lennie annak a szándéknak, hogy nem csupán egy pár órás vicces foglalkozásra, egy fergetegesnek ható fantasztikus kalandra neveztük be őket, hanem Jézus Krisztushoz vezetjük őket, aki parancsba adta tanítványainak: „engedjétek hozzám jönni a gyermekeket!” /Mt 10,14/.

De a gyermekekkel való foglalkozás, legyen az oktató-nevelő munka, vagy éppenséggel szülői hivatásból adódó bárminemű foglalatosság, mindig tartogat magában egy olyan vonulatot is, amikor mi tanulhatunk a gyerekektől. Van egy-egy olyan mondatuk, vagy szófordulatuk, ami szíven találja a felnőttet és elgondolkoztatja. Sok szülő vállalkozik arra is, hogy ezeket az „aranyköpéseket” felírja, mert van, amit most még viccesnek találunk, de a mélyén nagy igazság van.

Így mostani lapszámunkban a látnok gyermekek látásmódját is szeretnénk eltanulni. Ahogyan a fatimai gyermekek a hit szemével is tudtak látni, még az eleinte gyanakvó és szigorú papokat és püspököket is arra indította, hogy lássák meg az idők jeleit! 1917-ben a hétgyermekes család két legkisebbjének Ferencnek és Jácintának, valamint unokatestvérüknek, Lúciának hat alkalommal jelent meg a Szűzanya. Már előtte évben egy angyal jelent meg nekik, és buzdította őket imára, taníttatta őket, hogy ajánlják fel szenvedéseiket a világ bűneiért, és arra, hogy az Oltáriszentségben valóságosan jelen van Jézus. Ettől kezdve, de leginkább 1917. május 13-tól, attól az alkalomtól, hogy először látták a „Mi-asszonyunkat”, felismerték, belátták küldetésüket: megtérést, imádságot, bűnbánatot és engesztelést hirdetni, miként a Szűzanyától hallották.

De miként is kerültek az ereklyék templomunkba? Ezzel kapcsolatban Dr. Marx Gyula írását olvashatjuk: Az ereklyék szoros értelemben a Jézus Krisztussal és a Boldogságos Szűz Máriával kapcsolatos tárgyak, illetve a szentek maradványai, használati tárgyai, azok kisebb-nagyobb részei lehetnek. A jóváhagyott ereklye hitelességét illetékes egyházi hatóság okmánnyal és pecséttel bizonyítja, ez az ereklye liturgikus tisztelet tárgya lehet. Egy ereklye őrzése rendes körülmények között

ereklyetartóban történik – olvashatjuk a Magyar Katolikus Lexikonban.

Plébániai közösségünk Szűz Mária Szeplőtelen Szíve nevét viseli és sok szállal kötődik a fatimai jelenésekhez. 2013, alapításunk éve óta vágytunk arra, hogy templomunkban legyen jelen a látnok gyermekektől származó ereklye, mely megjeleníti ezt a kötődést. Első plébánosunk, Kürnyek Róbert atya kezdte meg a szervező munkát, Veres András püspök úr segítségével felvették a kapcsolatot a fatimai püspökséggel, s kérésünk támogatásra talált. 2015 novemberére szerveztük meg azt a plébániai zárandoklatot, melynek egyik célja az ereklye átvétele és hazaszállítása volt.

A zárandoklaton kétféle módon lehetett részt venni. A hazai csoport tagjai rendszeresen összejöttek, interneten követhették az eseményeket, és imáikkal segítették

az utazó küldöttséget alkotó zarándokokat. Mi, az utóbbiak november 8-ikán éjjel keltünk útra, és részben busszal, részben repülővel utaztunk Fatimába.

Az egyhetes zarándoklat minden napján részt vettünk a jelenések helyszínén szabadtéri misén, illetve az esténként tartott rózsafüzér imádságon, melyet a téren jelenlévőkkel, és az otthoniakkal is közösen mondtunk. Bár a Rózsafüzér Királynője tiszteletére emelt bazilika a közelgő 100 éves évfordulóra tervezett ünnepek miatt éppen felújítás alatt állt, meg tudtuk látogatni a látnok gyermekek sírját. Természetesen felkerestük Ajustrelt, a gyermekek születési és lakhelyét, valamint a külföldi magyarok által felépített keresztutat és kápolnát. Egyik napon látogatást tettünk Coimbrában, ahol Lúcia, a harmadik fatimai látnok élt karmelita szerzetesként 98 éves korában bekövetkezett haláláig.

Zarándoklatunk november 11-ikén kora délután érte el a kitűzött célját, amikor Antonio Marto püspök úr

fogadta csoportunkat. Hivatalos programját megszakítva már az ajtóban állva várt minket munkatársaival. A köszöntő szavak elhangzása után Róbert atya átadta a csoportunk ajándékát, egy magyar nyelvű misekönyvet. Ezt követően Marto püspök mondott egy rövid beszédet, melyben arra kérte a zarándokcsoportot, hogy imádkozzunk közösen Boldog Jácinta és Boldog Ferenc szentté avatásáért. (Mint tudjuk, 2017-ben a jelenések 100. évfordulóján Ferenc pápa szentté avatta a két látnok gyermeket.) Végül átvettük az ereklyéket, a két kisgyermek első koporsójának egy-egy darabját, valamint az augusztusi jelenés helyszínén álló fa kérgének egy kis darabját.

Úgy tudjuk, hogy Magyarországon másutt nem található fatimai ereklye. Hazatérve a kapott relikviákat ereklyetartóban helyeztük el, amely a tabernákulum közelében álló Szűz Mária szobor mellett tekinthető meg.

Galambos István:

Isten-keresés

Istent sohasem látta senki ...
hitetleneknek azt jelenti,
hogy nem is létezik -
miközben megjegyzik:
nyomára lett volna valaki.

Megkopott, elfáradt szerkezet -
műszerek matatják testemet,
bajomat figyelik,
de lelkem nem lelik...
pedig néha Istent rejteget.